

[Ebba Strange]

synes, at alle de erfaringer, vi har, siger os, at det er meget, meget svært at lave et fornuftigt resocialiseringsarbejde, så længe folk sidder i fængsel. Der er en helt anden baggrund at gøre det på, når folk er på fri fod. Derfor stillede vi vores forslag, og på den baggrund kan vi selvfølgelig ikke støtte det her fremsatte forslag, det er klart, men vi er meget interesserede i at fortsætte debatten om, hvad prøveløsladelse er.

Så vil jeg godt sige, at formålet med vores forslag fra den 14. november 1985 også var at få en generel nedsættelse af det antal fanger, vi på ethvert givet tidspunkt har siddende. Det, regeringspartierne foreslår ifølge det forslag, vi behandler i dag, er, at der ikke skal være nogen stigning i antallet af fangedage, men man vil godt – det fremgår både af justitsministerens og hr. Bjørn Elmquists indlæg her – have en skærpelse af nogle af straffene. Man må så gå ud fra, at det skal følges op af en nedsættelse af andre af straffene, men det har vi ikke hørt noget om. Den samlede belægning vil de altså ikke have øget, men den vil vi altså gerne have med.

Når jeg i andre debatter har været meget tvivlende over for forslaget om at fjerne prøveløsladelsen, hænger det også sammen med, at jeg ikke kan finde ud af den model, efter hvilken man samtidig vil sikre, at de idømte straffe bliver så meget kortere, som de faktisk skal være, hvis man skal opfylde det formål, der er angivet her, og det bliver jeg støttet i af det notat, som jeg takker justitsministeren for at han har oversendt til retsudvalget fra straffelovrådet. Straffelovrådet skriver på side 5 i notatet:

»Problemerne om prøveløsladelsens stærke og svage sider er meget komplicerede. Der må i argumentationen indgå en nøje vurdering og afvejning af meget uensartede hensyn.«

Det er den vurdering, som det er vigtigt at vi foretager, og indtil nu er jeg altså som sagt ikke overbevist om, at det er den model, vi her har på bordet, der er den bedste.

Med hensyn til de andre punkter, som beslutningsforslaget indeholder, vil jeg sige, at jeg er da også helt betaget af punkt 4, men for at gennemføre det behøver vi da ikke at vente på en folketingsbeslutning. At sikre den dømte en rimelig løsladelsessituation med hensyn til bolig og arbejde vil jeg da meget bede justitsministeren om at gå i gang

med den dag i morgen, for det behov eksisterer allerede i dag, så det er der ingen grund til at vente med.

Om man kunne dømme til noget andet ved straffedomme, altså til tvungen behandling for misbrug af alkohol eller narkotika, vil jeg godt være med til at overveje, men jeg kan godt sige, at hvis behandlingen skal have en effekt, skal den være frivillig, og hvis behandling for narkotikamisbrug eller alkoholmisbrug skal indgå som en sanktion, skal det være frivilligt, på samme måde som vi har det med samfundstjenesten i dag, for ellers duer behandlingen ikke.

Jeg vil gerne sige til slut, at vi mener, at de foranstaltninger med hensyn til resocialisering, der skal ske med de dømte, skal ske enten i den periode, hvor de sidder til afsøning, i det, vi har kaldt prøveløsladelsesperioden, eller i den periode, hvor de er under andre former for tilsyn. Den dag dommen er udstået, skal de dømte være fri også for indblanding fra det offentliges side – ud over det, de selv måtte ønske.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det, vi behandler, er et forslag til folketingsbeslutning fremsat af regeringspartierne, og jeg vil da have lov til at sige, at det forekommer mig lidt snurrigt, at hr. Hagen Hagensen, hr. Bjørn Elmquist, fru Birgith Mogensen og fru Inger Stilling Pedersen ikke simpelt hen har bedt justitsministeren om et møde og fået en aftale om, at inden den og den dato møder justitsministeren op i tinget og fremsætter et lovforslag omhandlende de 5 punkter. Jeg ved ikke, hvad grunden er. Stoler man ikke på sådan en aftale? Mener man, det her er sikrere, eller hvad er mon grunden?

Nå, men det snurrige til side. Det er da godt, at det bliver drøftet igen: straffer vi på den rigtige måde? Det vil jeg da gerne være med til at drøfte også i retsudvalget, og jeg har bestemt ikke noget imod, at der bliver sat en eller anden grænse for, hvor længe de forskellige organer, som skal til at tænke, skal have lov til at tænke. Det er helt i orden for mit vedkommende.

Jeg vil dog godt med hensyn til de forskellige punkter – og det første drejer sig jo om, at den næsten automatiske prøveløsladelse afskaffes – have, at man tager nogle ting ind